

РЕШЕНИЕ

№ 5594

гр. София, 14.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 07.07.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Зорница Димитрова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **4695** по описа за **2023** година докладвано от съдия Боряна Петкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на адв. В. П., като пълномощник на „НАПС ИНЖЕНЕРИНГ“ ООД, ЕИК[ЕИК], срещу РЕШЕНИЕ №1354 от 22.03.2023г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 110^{-ти} състав, по н.а.х. дело №7501/2022г.

Касаторът претендира за неправилност на обжалвания съдебен акт, като постановен при неправилно приложение на материалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения. Поддържа, че правната квалификация на деянието е неправилна и е налице несъответствие между фактическото и юридическо обвинение за твърдяното нарушение. Смята, че цитираните в Наказателното постановление (НП) разпоредби – чл.61 от Наредба №2/ 22.03.2004г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи (Наредба №2/2004г.), са твърде общи по отношение на задълженията на строителя, включително по отношение на правилата за изпълнение на строително-монтажни работи (СМР) и на мерките за опазване на живота и здравето на хората на строителната площадка. Твърди, че в обстоятелствената част на Акта за установяване на административно нарушение (АУАН) и в НП не е конкретизирано

коя мярка/правило не е било изпълнено от наказаното дружество. Претендира, че е останало недоказано авторството на вмененото административно нарушение, тъй като на процесния обект е имало работници на множество подизпълнители. Допълва, че нарушенията са отстранени веднага след извършената проверка и за обекта е издадено разрешение за възобновяване на строителните работи. Намира за процесуално недопустимо това, че решаващият състав се е позовал единствено на свидетелските показания на актосъставителя, и не е приел за безспорно написаното от административнонаказващия орган, че преди издаване на НП нарушенията са били отстранени. Твърди, че обективно не е възможно работодателят да осъществява постоянен контрол на всеки строителен обект, поради което тази задача се възлага на техническия ръководител и в настоящата хипотеза е следвало да се ангажира отговорността на последния. Поддържа, че в случая са налице предпоставките за приложение на чл.415в от Кодекса на труда (КТ). Прави искане да бъде отменено обжалваното съдебно Решение и вместо него по същество на спора да бъде отменено НП №23-2200102/21.04.2022г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“. Еwentуално моли съда да измени НП №23-2200102/21.04.2022г., като наложи санкция в минимален размер, определен в разпоредбата на чл.413, ал.2 КТ. Претендира да му бъдат присъдени разноски.

Ответникът – ДИРЕКЦИЯ „ИНСПЕКЦИЯ ПО ТРУДА СОФИЙСКА ОБЛАСТ“ (ДИТ), представлявана от директора, оспорва жалбата. Чрез процесуалния си представител юр. И. И. поддържа, че обжалваното съдебно решение е правилно и не са налице сочените касационни основания за неговата отмяна. Претендира да му бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Прокуратурата на РБългария, представлявана от прокурор В. от Софийска градска прокуратура (СГП), дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно Решение, съобразно чл. 218, ал. 2 АПК и след като прецени събраните доказателства, приема от правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211 АПК и е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С НП №23-2200102/21.04.2022г., на основание чл.413, ал.2 КТ, на касатора „Напс Инженеринг“ ООД, в качеството му на работодател, е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2000 (две хиляди) лева, за това, че на 16.12.2022г., при извършена проверка по спазване на трудовото законодателство, на място в обект за контрол: строителен обект – „ [жк], навеси, подпорни стени, ограда и пречиствателно съоръжение“ в урегулиран поземлен имот (УПИ) VI₁₉₀₈, намиращ се във в.з М. долина, е било установено, че не са предприети необходимите минимални мерки за предотвратяване на риск от падане от височина на къща 16-18, като по контура на плоча на второ етажно ниво при монтаж на армировка и кофраж на вертикални елементи липсват приспособления – съоръжения и ограждения, които да са достатъчно високи и да са изградени най-малко от защитна бордова лента за крака, главно перило за ръце и средно перило за ръце или еквивалентно алтернативно решение, с което е нарушена разпоредбата на чл.61 от Наредба №2/2004г. във връзка с чл.275, ал.1 КТ.

С процесния съдебен акт е ПОТВЪРДЕНО НП №23-2200102/21.04.2022г. За

да постанови този правен резултат първостепенният съд е събрал относими писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел следното: НП е издадено от компетентен административнонаказващ орган по смисъла на чл.47, ал.2 ЗАНН и въз основа на редовно съставен АУАН, който е бил предявен на нарушителя. При съставяне на АУАН не са били допуснати съществени процесуални нарушения, които да компрометират отразените в него фактически констатации. Както в АУАН, така и в оспореното НП, ясно и недвусмислено е описано нарушението и обстоятелствата, при които е извършено. Въз основа на събраните доказателства, първостепенният съд е приел, че касаторът „Напс Инженеринг“ ООД, в качеството му на работодател, е извършил вмененото му нарушение на чл.61 от Наредба №2/2004г. във връзка с чл.275, ал.1 КТ, и съответно правилно е била ангажирана административнонаказателната му отговорност.

Тези изводи се споделят от настоящия решаващ състав.

Пред касационната инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл.219, ал.1 АПК, поради което и на основание чл. 220 АПК се приемат за доказани фактите, така, както са установени от СРС, 110-^{ти} състав.

Отговорността на касатора е ангажирана, в качеството му на работодател, за виновно неизпълнение на задължение, предвидено в чл.61 от Наредба №2/2004г. Безспорно е, че санкционираното дружество има качеството на работодател по смисъла на §1, т.1 от Допълнителните разпоредби (ДР) от КТ и в това си качество има задължението по чл.275, ал.1 КТ - да осигури здравословни и безопасни условия на труд, така че опасностите за живота и здравето на работника или служителя да бъдат отстранени, ограничени или намалени. Приложими към конкретния случай, с оглед спецификата на изпълняваната работа – строителни и монтажни работи на „ [жк], навеси, подпорни стени, ограда и пречиствателно съоръжение“ в УПИ VI₁₉₀₈, м. „в.3 М. долина“, са и разпоредбите на Наредба №2/2004г., уреждащи изискванията за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд при работа на височина с цел да се осигури безопасност от падане на хора или предмети. Разпоредбата на чл.61 от Наредба №2/2004г. предвижда, че паданията от височина се предотвратяват чрез приспособления (съоръжения, ограждения), които са достатъчно високи и са изградени най-малко от защитна бордова лента за крака, главно перило за ръце и средно перило за ръце или чрез еквивалентно алтернативно решение. Според дефиницията по §1, т.21 от Допълнителните разпоредби (ДР) на Наредба №2/2004г., под употребения израз „от височина“ следва да се разбира височина, по-голяма от 1,5 м., мерено от пода или терена.

Съответен на доказателствата по делото е изводът на съда, че вмененото нарушение е доказано по несъмнен начин. В хода на производството е безспорно установено, че на 16.12.2022г., на място в обект за контрол: строителен обект – „ [жк], навеси, подпорни стени, ограда и пречиствателно съоръжение“ в УПИ VI₁₉₀₈, м. „в.3 М. долина“, не са били предприети необходимите минимални мерки за предотвратяване на риск от падане от височина на къща 16-18, като по контура на плоча на второ етажно ниво при монтаж на армировка и кофраж на вертикални елементи липсват приспособления – съоръжения и ограждения, които да са достатъчно високи и да са изградени най-малко от защитна бордова лента за крака, главно перило за ръце и средно перило за ръце или еквивалентно алтернативно решение. Не е спорно и обстоятелството, че „Напс Инженеринг“ ООД е изпълнителят на строителния обект и това дружество е възложило на работниците на обекта

извършването на СМР и носи цялата отговорност за предприятието. С оглед предмета на сключения договор за изпълнение на СМР от 30.03.2021г. и анекс №1 към него, касаторът се явява и строител по смисъла на §1, т.2 от Наредба №2/2004г. В този смисъл (както и недвусмислено, заварените на обекта работници са посочили в саморъчно попълнени от тях декларации), „Напс Инженеринг“ ООД – санкционираното дружество, има качеството на работодател по отношение на работещите на обекта работници. Ето защо последното носи цялата отговорност за организационно и икономически обособено образование – в случая за обекта. Касационният състав приема, че описаните в АУАН и в НП дейности са извършвани от работници на касатора, поради което негово е било задължението да осигури спазване разпоредбите, отнасящи се към здравословните и безопасни условия на труд.

Фактическите установявания на административнонаказващия орган са доказани по делото, като първостепенният съд е обсъдил в тяхната съвкупност събраните доказателства, включително посредством свидетелски показания. Обратно на твърденията на оспорващия, свидетелските показания на служителя от ДИТ – Софийска област и на главния инженер на строителния обект са обсъдени в съвкупност с останалите доказателства по делото и кредитирани според достигнат извод за липса на противоречия и наличие/липса на заинтересованост от изхода на делото.

Конкретните изисквания за обезопасяването при работа на височина са уредени в раздел IV от Наредба №2/2004г., като изложените фактически констатации в АУАН и в НП са подведени под съответните правни норми. В същите са посочени по изискуемия от закона начин описание на нарушението, което е установено, както и обстоятелствата, при които е извършено, посочени са както датата на нарушението, така и мястото на извършване на същото и точно за кой номер къща се отнася. Не е налице нарушаване на формата при издаването на актовете, така че това да пречат за касатора да упражни правото си на възражение и жалба. Разпоредбата на чл.61 от Наредба №2/2004г. установява конкретно начините, чрез които паданията от височина се предотвратяват. Тази норма напълно кореспондира и със словесното описание на нарушението. Наведените касационни оплаквания са релевирани и в жалбата пред районния съд, който ги е обсъдил подробно.

Наложено с НП наказание е определено справедливо, тъй като санкциониращият орган се е съобразил с критериите за определяне на наказанието по чл.27, ал.2 ЗАНН. Съобразно приложимата санкционна разпоредба на чл.413, ал.2 КТ работодател, който не изпълни задълженията си за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, ако не подлежи на по-тежко наказание, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лева. Наложена с НП имуществена санкция от 2000 (две хиляди) лева е определена правилно от наказващия орган, тъй като съответства на тежестта на нарушението и значимостта на охраняваните обществени отношения, и е близко до законоустановения минимум. Следва да бъде отчетено, че нарушението по спазване на трудовото законодателство не е било единствено и че е налице повишен риск за човешкото здраве и живот при неосъществен контрол от работодателя.

Напълно се споделят изводите на въззивната инстанция, че случаят не може да се определи като маловажен по чл.415в КТ. Маловажните нарушения, установени по КТ, съобразно посочената разпоредба имат два основни признака, които трябва да са налице кумулативно: нарушението да е отстранено веднага след установяването му по

реда, предвиден в КТ, и от него да не са произтекли вредни последици за работници и служители. В разглеждания случай те не са налице. Нарушението не е отстранено веднага след установяването му от контролните органи. Действително по делото е представен протокол за взети мерки за отстраняване на нарушението, но те касаят друг обект, а не процесната къща 16-18.

По изложените доводи настоящият касационен състав приема, че първостепенният съд е постановил валидно, допустимо и правилно решение, в съответствие с материалния закон и без да е допуснато съществено нарушение на процесуалните норми, което да съставлява отменително основание.

При този изход на спора и на основание чл.63д, ал.4 ЗАНН на ответника се дължат разноски. В съответствие с фактическата и правна сложност на делото и на основание чл.63д, ал.5 ЗАНН във вр. с чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, съдът определя размер на юрисконсултско възнаграждение - 200 (двеста) лева.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, III^{-ти} Касационен състав

РЕШИ

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ №1354 от 22.03.2023г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 110^{-ти} състав, по н.а.х. дело №7501/2022г.

ОСЪЖДА „Напс Инженеринг“ ООД, ЕИК[ЕИК], да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ – Софийска област, представлявана от директора, с адрес: [населено място], [улица], сумата 200 (двеста) лева – разноски по к.а.х. дело №4695/2023г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.